

VIERDE HOOFDSTUK.

Twee en een half jaar later; — een avond in Februari. Ina liep naar huis terug aan den arm van George Kelwin. Hij en Maud, zijn vrouw, waren haar grootste vrienden. Het gebeurde gewoonlijk eens per week dat ze bij hen kwam eten. Mrs. Kelwin, hoofd van het personeel in de zaak van Marain, en Ina, coupeuse, hadden om zes uur vrij; de winkel sloot om zeven. Ze gingen dan ieder haars weegs. Gewoonlijk at Ina in een klein restaurant, — daarna nam ze een bus naar huis. Ze kwam dan ongeveer om half acht haar kamertje binnen.

Hoe de avond om ging, zou ze niet kunnen zeggen; — ze las wat en naaide, of ontwierp een japon; een enkele maal schreef ze naar haar ouders. Maar wanneer ze bij de Kelwins ging eten, dan was ze vroeger thuis. Ze rustte even op haar bed, dan kleedde ze zich zorgvuldig. Het was als een geheime overeenkomst tusschen hen, dat ze hun uiterlijk verzorgden voor die gezamenlijke maaltijden. Dikwijls droeg Ina iets nieuws voor de eerste maal daar, en het werd er bijna dankbaar opgemerkt. Ze wisten beiden dat het leven moeilijk was, ze moesten hard werken, maar ze verwachtten nog een vreugd, los van de gewone onderzindingen en gevoelens, en grooter dan ze zich denken konden. Dikwijls waren ze moe van den dag; — dan kwamen ze bijeen met een hongerigen blik in hun oogen. Ina begroette George Kelwin, die in zijn gemakkelijksten stoel zat te rooken. Het vele licht in de kamer, de tafel, glanzend wit gedekt, en met vruchten of bloemen versierd, troostte hen. En dan keken ze naar elkaars uiterlijke verschijning. — Wat is ze jong, dacht Maud; toch geloof ik niet dat ik haar benijd, — ze heeft zoiets kwetsbaars. O, wel zal ze veel kunnen bereiken, heel veel (maar ze wist niet wát) — En Ina vroeg zichzelf wel eens, als ze het beeld van die kamer in zich opnam; — de groote clubfauteuil, den man daarin, die rookte —: benijd ik Maud, omdat ze getrouwd is? Ze heeft meer dan ik, maar misschien verwacht ze daardoor minder. — En er kwam in haar oogen een diepen gloed, die haar wangen nog bleeker deed lijken. — Aan tafel zaten ze recht op en spraken veel, — het werd een uur of negen voor ze van het dessert opstonden. Dan hielp Maud het dienstmeisje afnemen, en vaak werd het verbroken gesprek zoo'n avond niet meer hervat.

Maar dit keer was het anders geweest. George was dadelijk begonnen, glimlachend: Ik hoop dat jullie wat zult napraten over Parijs, — ik moest thuisblijven, weet je. Toen was er over de vrouwen een lichte verlegenheid gekomen. Ina had zich veel van haar vierdaagsch reisje met Maud voorgesteld: ze zou de beroemde Fransche stad zien. Maar ze gingen voor de zaak, om de voorjaarsmode te bestudeeren. — Sinds lang wisten de Kelwins dat Ina een Hollandsche was — en toch had ze zich nu telkens